

Η

ιστορία κινείται βάσει χωρολογικών δεδομένων και αλληλοίμων σε εκείνη την ηγεσία που στρέφεται για λόγους εοφαιμένης αντιλήψεως του εθνικού συμφέροντος εναντίον των απαιτήσεων του

χώρου της χώρας της. Στην ιστορία και στην κοσμική πραγματικότητα, το σφάλμα εφεκεί «κατά την του χρόνου τάξιν», την φυσική διάρθρωση του, που εμείς οι άνθρωποι καλούμε τιμωρία. Το κάθε τι έχει συνέπειες αναπόφευκτες - το σωστό αγαθός, το λάθος βλάπτικες. Έχουμε ευθύνη των επιλογών μας σαν άτομα ή σαν ηγεσίες, και ανταπόδοσι ανάλογη για τις επιτυχίες και τις αποτυχίες. Χωρίς αυτήν την τάξη, ο κόσμος θα ήταν ένα χάος τυχασιότητων, ανάξιο να το ζη κανείς.

Του Φιλοσόφου
Απόστολου Α. Πιερρή

Ο ΒαλκανοΜικρασιατικός χώρος είναι πεδίο ύψιστης γεωπολιτικής ενόπτης. Έχει να επιδείξει πολιτική "κοινή", για διάστημα πάνω από δύο μισαίων χιλιόετες έτη και πολιτικοιστορική ολοκληρωτική σχεδόν δύο χιλιόετες. Το μακρότατο αυτό περιφερειακό ιστορικό ολοκληρώμα αποτελεί μια ανεξάντλητη υποκείμενη δεξαμενή κοινότητας. Το μέγα συνεργειακό δυναμικό του είναι συνεχώς ενεργό για την μέγιστη ιδιότητα της γνωστής ιστορίας του χώρου, διακόπτεται δε σπανιότατα, και μόνον όταν η πολιτική οργανωτική αρχή που τον συνδέει χάνει την ισχύ της. Το φαινόμενο αυτό της ενοποιητικής υφέσεως έχει συμβεί τρεις μόνον φορές στην μακρά ιστορία μετά τον Μ. Αλέξανδρο.

Πρώτον, στις διαμάχες των Μεγάλων Δυνάμεων των Ελληνιστικών χρόνων μέχρι την ηγεμονική υπερίσχυση της Ρώμης στα μιά του δευτέρου αιώνα προ Χριστού. Δεύτερον, κατά την περίοδο της παρακμής και διαλύσεως του Βυζαντίου, από τα μέσα του 12ου έως τα μέσα του 14ου αιώνα μετά Χριστού. Και τέλος τρίτον, κατά την διάρκεια της αποσυνθέσεως της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και μετά, από τις αρχές του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα. Οι περίοδοι αυτοί αποσυντονισμού του πεδίου διαρκούν περίπου 150, 200 και 170 έτη αντιστοίχως.

Βραχείες φάσεις αποσυνθέσεως εγγραφόμενες σε ένα σταθερό, καθοριστικό πλαίσιο συνθέσεως υποδηλώνουν ότι οι διαλυτικές εποχές του χώρου είναι κατά βάση, ή γίνονται στο τέλος, ανταγωνιστική κυριαρχία του ολοκληρώματος, και όχι πραγματικά διασπαστικοί αγώνες. Ανταπεύουν τότε αντικειμενικό διαφορετικές οργανωτικές αρχές για την ενότητα του πεδίου, και η κρίσιμη του ανταγωνισμού των οδηγεί τελικά σε νέο ευσταθές ολοκληρώμα του. Οι περίοδοι αυτοί είναι, φυσικά, περίοδοι αστάθειας και πολιτλανών πολεμικών συρράξεων.

Η ενότητα του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου είναι γεωπολιτική ανάγκη και πολιτιστικό δεδομένο. Η ροπή ολοκληρώσεως του είναι η

δεσπόζουσα μακροιστορική παράμετρος των εξελίξεων σε αυτό. Η προβολή εθνοφυλετικών, γλωσσικών ή και θρησκευτικών διαφοροποιήσεων ως διαιρετικών αρχών του χώρου, είναι σύμπτωμα φάσεως αποσυντονισμού, και δεν εκφράζει την θεμελιώδη πραγματικότητα του πεδίου. Απόδειξη ο πολυεθνικός, πολυγλωσσικός και ακόμη πολυθρησκευτικός χαρακτήρας μακροαίωνων ενοποιήσεων του χώρου. Ο χαρακτήρας αυτός ακριβώς εγγυεί τον εθνολογικό, γλωσσικό και θρησκευτικό πολυμερισμό και αλληλοπεριχώρησι που καθιστούν εντονότερη την διαμόχη και περιηλικώτερη την αναζήτηση λύσεως κατά την φάση του πολιτικοιστορικού κατακερματισμού.

Αλλά η εθνική, γλωσσική και θρησκευτική διαφορότητα είναι συμβατή με τα μακρόχρονα ευσταθή ολοκληρώματα του χώρου, γιατί εντάσσεται στην υπερίσχυουσα χωρολογική ενότητα, την γεωπολιτική και πολιτιστική λογική του πεδίου. Οι λαοί και πληθυσμοί του χώρου έχουν πολύ βαθύτερα και ισχυρότερα που τους συνδέουν, παρά που τους διαφοροποιούν.

Οι εθνοφυλετικές και θρησκευτικές τους διαμάχες υποτάσσονται στους γεωπολιτικούς και πολιτιστικούς δεσμούς.

Ο ΒαλκανοΜικρασιατικός χώρος εισήλθε στην τελευταία φάση αστάθειας με την προέλευση αποδυνάμωσι και τον συνεπακόλουθο διμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Μετά την κατάρρευση της οι αντιπαλοότητες του χώρου μετέπεσαν από φυγόκεντρες τάσεις διασπάσεως σε de facto ροπές ανταγωνισμού για μεγαλύτερη κυριαρχία επί του όλου πεδίου των κρατών-κέντρων που προέκυψαν από την κατάρτησι της Αυτοκρατορίας, ενώ ταυτοχρόνως άρχισαν και οι προσπάθειες συγκλίσεως και συνεργείας των. Και οι δύο αυτές φαινόμενικα αντιφατικές δράσεις εκφράζουν την ίδια διαδικασία συνηθέως νέου ολοκληρώματος του χώρου. Στην φάση που είμαστε, βεβαίως, ολοκληρώμα σημαίνει στρατηγική σύλληψη, πολιτιστική διαπερατότητα και στενή οικονομική συνεργασία.

Οι συνθήκες έχουν εσωτερικά ωριμάσει για το ΒαλκανοΜικρασιατικό Ολοκληρώμα, έστω και μέσα από γενναία αναστάσι της οργανώσεώς του αν χρειασθεί. Η βασική του ροπή ολοκληρώσεως ενεργοποιούμενη τείνει να συνδιτάξει το πεδίο. Πάντα στις ολοκληρώσεις χρειάζεται μια διαφορετική ώθηση, μια ευεργετική βία, για να εκπληρωθεί σε όλη της την δυναμική η υποκείμενη φυσική πραγματικότητα. Αυτή είναι η βαθύτερη θετική σημασία της πολεμικής επεμβάσεως στην Γουγκοσλαβία.

Εκτοπίζονται τα εθνικιστικά και φουνταμενταλιστικά αίσια ανασχέσεως της φυσικής διαρθρώσεως του πεδίου (τα οποία διαστρέφουν τις υπάρχουσες εθνικές και θρησκευτικές διαφορότητες εις φράγματα εχθρικής ανεπικονωσις παρά την ουσιαστική συνυποκείμενότητά των), υπέρ των χωρολογικών και πολιτιστικών δομών, που λειτουργούν σαν ακατάβλητοι, διαχρονικοί μηχανισμοί συνοχής.

Οι συνθήκες έχουν και εξωτερικά ωριμάσει για το ΒαλκανοΜικρασιατικό Ολοκληρώμα.

Το σύστημα ισορροπίας περισσότερο ή λιγότερο έχει οριστικό παρέλθει και ο κόσμος έχει εισέλθει στην μονοπολική, ηγεμονική φάση δομήσεως της αρχιτεκτονικής του. Το σύστημα ισορροπίας τείνει να διασπείνεται τα γεωπολιτικά ενιαία περιφερειακά πεδία κατά τις γραμμικές επιρροών των μεγάλων δυνάμεων του συστήματος. Τελευταίο παράδειγμα ήταν το

Σιδηρούν Παραπέτασμα στον ΒαλκανοΜικρασιατικό χώρο. Αντιθέτως, ένα μονοπολικό σύστημα ευνοεί την ολοκληρωσι των φυσικών ενότητων που συντονίζονται ενεργά προς το οικουμενικό πεδίο. Στην παρούσα μάλιστα κατάσταση του κόσμου, το μονόπολο εκφράζει την δυναμική της ανασυνθέσεως, την αρχή της δημιουργικής ελευθερίας, συνεπώς την πραγματικότητα της φυσικής αποκαταστάσεως, την ανεμπόδοστη ενέργεια κάθε ενότητας για το βέλτιστο και μέγιστο της αυτοπραγματούσεως και λειτουργικότητος της μέσα σε ανοικτούς ορίζοντες δυνατοτήτων, ανταγωνισμών,

τη συνέντευξί μου, είναι αποσταθεροποιητική του πεδίου. Το πρόβλημα εστιάζεται στην άρνησι αποτελεσματικής συνυπάρξεως και συνεργείας των ορθοδόξων σερβικών προς τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς της Βοσνίας και του Κοσόβου σαν αποτέλεσμα της φουνταμενταλιστικής πολιτικής της Σερβικής ηγεσίας. Αυτό σημαίνει ότι μία θρησκευτική και εν μέρει εθνική διαφορό αίρεται τεχνητά για λόγους υποταγμένου εθνικού συμφέροντος υπέρ την γεωπολιτική δυναμική και την πολιτιστική "κοινή", της.

Εδόθη ικανός χρόνος και μεγάλη ανοχή στην Σερβική ηγεσία ώστε να

κτής φυσικής ροπής, παγκόσμιας τάξεως και αξιολογίας, και ηγεμονικού συμφέροντος είναι ακανόνιστος. Οι σχετικές εξελίξεις δεν είναι πλέον αναστρέψιμες. Ο ρόλος της Σερβίας στην ΒαλκανοΜικρασιατική αναδόμηση θα μειωθεί δραματικά. Η καθεμία του Αγαριασμού για τις εσφαλμένες στρατηγικές της ηγεσίας της εφέσσε.

Το καλύτερο για την χώρα είναι δραστηρί αλλαγή ηγεσίας και πολιτικής για να περιοσώη την ύστατη στιγμή ό, τι είναι δυνατόν.

Οι ομοιότητες mutatis mutandis της Ελληνικής προς την Σερβική πολιτική είναι, δυστυχώς, χτυπητές

Τα γεωστρατηγικά στο ΒαλκανοΜικρασιατικό και οι γεωπολιτικά στο δρόμο για τη φυσική λύσι

επιρροών και αλληλεπιδράσεων.

Γι' αυτόν επιρροάσει τον λόγο το αναδομώμενο παγκόσμιο σύστημα σήμερα θα παρακολουθήσει προσεκτικότερα τις φυσικές γραμμές των επί μέρους δυναμικών περιφερειακών πεδίων. Η φυσική δομή της αρχιτεκτονικής ενός οικουμενικού πεδίου συνολικά και κατά τόπους απαιτεί, αλλιώς, την ελάχιστη ενέργεια συντηρήσεώς της ενώ προσφέρει την μέγιστη ενέργεια στην απόδοσή της.

Η φυσικότητα των περιφερειακών οργανώσεων είναι επομένως και καθ' εαυτή ζωτικό συμφέρον του ηγεμονικού Κέντρου του Μονοπολίου, πέραν των ειδικωτέρων γεωστρατηγικών λόγων που κατά περίπτωση αυξάνουν το βάρος τέτοιων φυσικών ολοκληρώματων. Την αρχή της νομιμότητος συμπληρώνει η αρχή της φυσικότητας. Γιατί σκοπός δεν είναι ο τύπος της μορφής αλλά η δύναμις της ουσίας και το έργο της ικανότητος. Και η φυσικότητα ενίοτε χρειάζεται βία για να αποκατασταθεί, εάν αρτιστοκρατικές δομές παρακλινόμενες οημασικά και ταυινής αναποτελεσματικότητος εμποδίζουν συστηματικά την ελεύθερη δράση της δημιουργικότητας καταστρέφοντας τον δυναμισμό της.

Η φυσική ροπή του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου είναι κεντρομόληση. Η παγκόσμιας ηγεμονικής Δύναμης έχει γενικά και ειδικά ζωτικά συμφέροντα για την

ολοκληρώσι του. Το θεμελιώδες ζωτικό συμφέρον του χώρου είναι η ολοκληρώσι του. Ένα ζωτικό συμφέρον της ηγεμονικής Δύναμης είναι η ολοκληρώσις του. Είναι προφανές ότι η ολοκληρώσις θα πραγματοποιηθεί - βραχυπρόθεσμα μάλλον εφ' όσον υπάρχει (και υπάρχει) μεζών περιφερειακή δύναμη που μπορεί και θέλει να αναλάβει το κύριο έργο οργανώσεως των εξελίξεων. Το βασικό κριτήριο διακρίσεως και επιτυχίας στις στρατηγικές των Δυνάμεων του χώρου είναι το κατά πόσο συνεργούν ή αντιπνέονται στην διαδικασία οργανώσεως του.

Κρινόμενη από αυτήν την βασική σκοπιά, η Σερβική πολιτική, όπως έχω εξηγήσει και σε πρόσφα-

προσarraμωσή στην αντικειμενική πραγματικότητα μετά το φουνταμενταλιστικό εθνικιστικό ιδεολόγημα που υιοθέτησε το 1989 και εφήρμοσε ωμό εν συνεχεία (όσο το δυνατόν περισσότερο εθνικό έδαφος, εν ανάγκη όσο εθνικά "καθαρότερο", γίνεται). Ο λόγος της αναμονής και ανοχής συνδέεται με το γεγονός ότι μια ισχυρή Σερβία σωστά προανατολισμένη προς την κυριαρχούσα δυναμική του ευρύτερου χώρου της αλήθ και του παγκόσμιου συστήματος θα ήταν αναμφισβήτητα σημαντικός σταθεροποιητικός παράγων της περιοχής. Αλλά η ηγεσία δεν ανταπεκρίθη στα πραγματικά συμφέροντα της χώρας εν ονόματι εθνικών (και προαχρηματικό θρησκευτικών) ιδεολογημάτων. Πρόκειται για θεμελιώδες λάθος. Γιατί η αθέτησις των χωρολογικών και πολιτιστικών δεδομένων και η βλάβη των συμφερόντων του γεωπολιτικού χώρου και της "κοινής", του, συνεπείας εν καιρώ επανέγκλιτα βαρύνοντες απάθειες στα εθνικά κεκτημένα και εμμέσως στην θρησκευτική ιδεολογία εάν αυτή συνδεθεί υπερμετρώς προς τις εθνικές προαμύτρες της αντί της χωρολογικής βάσεως της και της ευρύτερης έως οικουμενικής εμβέλειας της. Αυτό ακριβώς συμβαίνει στην Σερβία τώρα: απολαμβάνει την φυσική και οδυνήρη συνέπεια της ατόπου στρατηγικής της ηγεσίας της.

Αυτή όχι μόνον δεν αξιοποίησε το δώρο της Συμφωνίας Dayton, αλλά κατέστησε σαφές ότι θα επανελάμβανε το ίδιο εθνικιστικό εγχείρημα, που επεχείρησε στην Βοσνία, και στο Κοσόβο. Τον βιασμό της εσωτερικής λογικής του πεδίου ανέλαβαν να διορθώσουν (όπως είδαίκαυντο) οι Η.Π.Α. ως ηγεμονική Δύναμις της οποίας επίσης τα συμφέροντα και η οικουμενική ιδεολογία παρεβιάζοντο. Το καθέστω του Βελιγραδίου κρατεί εγκληνωμένο τους λαούς της Νέας Γιουγκοσλαβίας σε ένα κλειστό συγκεντρωτικό σύστημα ασυμπτω ελεγχόμενης ατομικής και θεσμικής δραστηριότητος, με τους μηχανισμούς διαπλοκής και απόλυτης εξάρτησεως από την πολιτική εξουσία. Η σύμπτωση επί τω αυτό εσωτερικής περιφερεια-

και αποφασιστικές. Το κύριο θέμα είναι η διάθεσις απομονωτισμού, η στάσις αποκοπής από την δυναμική των εξελίξεων, η περιχαράκωσις προς περιφρούρησι αγώνων τύλων, ανενεργών ταυτοτήτων και συγκεχυμένων ουσιών, η έμμονη ιδέα τυποκρατικής διατηρήσεως του status quo. Εν προκειμένω, η Ελλάνδα όρο ανασταλτική στην διαδικασία ολοκληρώσεως του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου και ως εκ τούτου αποτελεί de facto αποσταθεροποιητική του. Είναι χαρακτηριστικό ότι κύριος δόξων της στρατηγικής της είναι η καθολική αντιπαράθεσις προς την Τουρκία, σύμμοχο χώρα στο ίδιο σύστημα σπασμασίου του Ν.Α.Τ.Ο. και αιτωάδες μέρους του κοινού γεωπολιτικού χώρου.

Εμπλέκεται μάλιστα επίσης για πολιτικούς σκοπούς και η θρησκευτική διαφορότης, όπως και στην περίπτωση της Σερβίας. Τα υποτιθέμενα εθνικά συμφέροντα έχουν οδηγήσει την χώρα σε μία ά-τοπο χωρολογική μετάστασι, κατά την ιδεολογία της ηγεσίας της, βεβαίως, και όχι κατά την αδιόρητη πραγματικότητα. Η Ελλάνδα συμπεριφέρεται αρνητικά προς τον πραγματικό, οικείο χώρο της και υπέρ ενός χώρου (του Ευρωπαϊκού) ο οποίος ουδέποτε ολοκληρώθηκε ευσταθώς στην ιστορία και δεν μπορεί να ολοκληρωθεί ουσιαστικά, ιδίως μάλιστα στην σημερινή κατάσταση του κόσμου. Παραβιάζονται έτσι τα απτά γεωστρατηγικά συμφέροντα της χώρας και η σαφής πολιτιστική ταυτότης της, προς χόριν νεφελοδών εθνικών δικαιών με τα οποία συνρτώνονται πόλην, ως μη έδει, ανωρδέτατες θρησκευτικές δικαιώσεις.

Πραγματικό ζωτικό συμφέρον της χώρας είναι η ολοκληρώσις του ΒαλκανοΜικρασιατικού χώρου και η δραστηρί συμμετοχή της στις διαδικασίες οργανώσεως και αναδομώσεως του με σκοπό την ύψιστη δυνατή ενεργοποίησι του υποκείμενου δυναμικού του. Αυτό περνά αναπαράτι, όπως έχουν τα πράγματα (και περισσότερο μετά την ατυχή αλλαγή αναγκάσ υποβάθμιση της Σερβίας), κυρίως από μια συνολική στρατηγική συνεργασία με την Τουρκία. Πρώτιστο ζωτικό συμφέρον της χώρας είναι επίσης ο άριστος συντονισμός του

περιφερειακού πεδίου προς το παγκόσμιο μονοπολικό πεδίο της Ηγεμονικής Δύναμεις, τόσο περισσότερο μάστιγα όσο η αξιολογική δυναμική του κλασικού Ελληνισμού δα στον πυρήνα του Αμερικανικού αξιολογικού συστήματος. Τα δύο θεμελιώδη συμφέροντα συνδυάζονται απολύτως. Πρόκειται επομένως για μια απόλυτο στρατηγική προτεραιότητα.

Αντιθέτως, το Ελληνικό Στρατηγικό Δόγμα παρέμεινε (και μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ενωσης και την διάλυση του Ανατολικού Συνομοσπονδίου) προσανατολισμένο στην ιδέα της μείζονος απειλής εκ

γεωστρατηγικό βάρος του οφείλεται στο ότι κεφαλή του είναι η Ηγεμονική Δύναμις, οι Η.Π.Α. Σε ένα μονοπολικό σύστημα την έσχατη εγγύηση ασφαλείας παρέχει ο κεντρικός πόλος του συστήματος, όταν μάστιγα η εγγύηση κατοχυρώνεται θεσμικά σε μια Συμμαχία. Ιδιαίτερα για την Ευρώπη, η αρχιτεκτονική ασφαλείας της περιοχής περιστρέφεται αποκλειστικά γύρω από το Ν.Α.Τ.Ο. Ιδέες διαδόθηκαν κυρίως από το Γερμανογαλλικό δόγμα και υιοθετήθηκαν άκριτα από την Ελληνική ηγεσία, ότι η συμμετοχή στις διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Ενωσης, και η κίνηση προς

αυτό, οι εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι τριτεύοντα θέμα. Μετά την Αμερικανική νίκη στον Ψυχρό Πόλεμο, το Στρατηγικό Δόγμα του ΝΑΤΟ έμεινε μετέωρο. Ο επαναπροσδιορισμός του ωρίμασε και έγινε πλέον de facto με την στρατιωτική επέμβαση της Συμμαχίας στο Γιουγκοσλαβικό πρόβλημα. Σκοπός του ΝΑΤΟ παραμένει η αμυντική θωράκιση και ασφάλεια των μελών του. Η οργανωτική του δομή αντιστοιχεί προς την μορφή της Αθηνάϊκής Συμμαχίας: έχει κεφαλή τις Η.Π.Α. θετική αποστολή του είναι η εμπέδωση της, μόνιμη ευσταθός, φυσικής τάξεως, στα διάφορα περιφερεια-

δημογραφικές ανακαινίσεις που αντιπροσωπεύει η Αμερικανική ηγεμονία, και έτσι δεν μπορούν να ωφεληθούν από αυτό, ούτε να κινηθούν, πολύ περισσότερο, πρωτοποριακά στις δρομολογημένες ιστορικές εξελίξεις συνθέτοντας αποτελεσματικό τον τοπικού χώρου προς την λογική, αξίες και συμφέροντα του οικουμενικού μονοπολίου.

Αμφότερες (με διαφορετικό βεβαίως τρόπο που ταίριαζε στις αντίστοιχες συνθήκες) είναι δόξμες ενός κοινωνιστικού μοντέλλου εξουσιαστικού κρατικού κατασκευασμού στην ανθρώπινη δραστηριότητα και νοσηρή διαλεκτική, όπου η επιτυχία είναι προϊόν όχι αξίας και ανταγωνισμού, αλλά προστασίας και συνδιανομής, όντας ταυτόχρονα ανταρσιβή σπριζές της εξουσίας ως νεμτήρος. Αμφότερες ταυτίζουν το Κράτος με φορέα εθνικοθρησκευτικών καταστατικών ιδεολογιών.

Αθετών ταυτόχρονα και την χωρολογική ταυτότητα των δύο χωρών και την δεσποζούσα μορφή του παγκόσμιου δυναμικού πεδίου και το κινητήριο πνεύμα της κοσμοϊστορικά γόνιμης εποχής στην παρούσα τροπή των κινήσεων. Είναι προκαταδικασμένες σε οποιαδήποτε διαδικασία έφθασε ναρπάρει στην μέτρα της κρίσεως για την Σερβία, γιατί εκεί ασκήθηκε η ίδια βασική πολιτική ενεργητικά. Η Ελληνική ηγεσία την ακολουθεί παθητικά, γιατί οι συνέπειές της εμφανίζονται ως ομαλή αλλά συνεχής υποβάθμιση της χώρας.

φυσική τάξη των πραγμάτων. Ο πόλεμος είναι μια πολιτική, και κατολήγει σε μια διηλεκτική πράξη. Μετά την έναρξη των πολεμικών επιχειρήσεων στην Γιουγκοσλαβία, η πραγματικότητα της τελικής πολιτικής διευθετήσεως θα είναι φυσικά πολύ διαφορετική της προ της επεμβάσεως αναμενόμενης, είτε εκφρασθεί ρητά σε όρους συμφωνίας είτε προκύψει από αυτούς. Αλλά πριν την λήξη ενός πόλεμου δεν συζητείται η συγκεκριμένη κατάσταση της μελλοσύνης ειρήνης, και δεν έχει ιδιαίτερη σημασία εάν συζητείται. Ο πόλεμος είναι πατήρ και βασιλεύς πολέων. Ιδιαίτερα στην παρούσα περίπτωση θα ενεργοποιηθούν την φυσικότερη και συντονισμένη διάρθρωση του ΒαλκανοΜικρασιατικού χώρου.

Σε αυτό το πολλαπλό και καθοριστικό αποκαλυπτικό πλαίσιο, είναι παράλογη η ούτως ή άλλως στελέσφορη επαναπρόταξη από την Ελλάδα του Γερμανικού Σχεδίου και η ρητορική εμμονή της ηγεσίας της στην ανάγκη "πολιτικής λύσεως", προ της ώρας της.

Πιθανόν να εξαργυρώνεται με αυτήν την πολιτική η μελλοντική παροχή κοινοτικών επιδοτήσεων και η συμμετοχή στην ΟΝΕ. Κόκκινη ανταλλαγή. Χειρότερος είναι η ευχή και ερασιτεχνική προσπάθεια εμπλοκής ενός τυπικού οργάνου διεθνούς forum συζητήσεων (του Συμβουλίου Ασφαλείας του Ο.Η.Ε.) στην υπόθεσή. Η θέσι αυτή είναι ασφαλής ή ύποπτη και υποβολιμαία. Δείγμα ρεαλιστικότερο (μέσα στην λανθασμένη επιλογή του) έδωσε το Βελιγράδι απορρίπτοντας το παρόμοιο σχέδιο του Γ.Γ. του Ο.Η.Ε. αφού έτσι και αλλιώς δεν επρόκειτο να το δεχθούν οι Η.Π.Α. και επομένως δεν είχε πιθανότητα να πραγματοποιηθεί, το καθεστώς πρότιμος να φανεί συνεπότερο, εμμένοντας στην αρχική γραμμή του. Αν ήταν να συνεννοηθεί με κόπο, δεν υπάρχει καλύτερος από τις Η.Π.Α. τις ιδέες.

Το Συμβούλιο Ασφαλείας, με το να το νέτε Διεύθυνση, αντιπροσωπεύει αναχρονιστικά ένα παλιόπολεμο γεωπολιτικό σύστημα ισσορροπίας δυνάμεων, και δεν αντιστοιχεί προς την μονοπολική δομή της νέας παγκόσμιας πραγματικότητας. Η θεσμική του επομένως δομή το καταδικάζει σε αναποτελεσματικό όργανο υφειμένης σημασίας.

Το Ελληνικό ηγετικό κατεστημένο αποδεικνύει εμπράκτως ότι περιστρέφεται γύρω από τον ΚεντροΕυρωπαϊκό δόξα σαν θέμα απόλυτης εθνικής προτεραιότητας. Έλκεται από ένα πατερναλιστικό κοινωνικό μοντέλλο κρατικού κατασκευασμού. Διαπράττει θεμελιώδες χωρολογικό, πολιτιστικό και επικαρικό σφάλμα.

Για να το αποκρύψει, καλλιεργεί ή υποβάλλει έναν άκριτο λαϊκό επανερικανισμό, που δεν έχει ρίζες στην κοινωνία, μόνο και μόνο για να υποστηρίξει ότι τον ελέγχει. Ο βαθύς αντιαμερικανισμός εγκωρίων "élites", αντιθέτως, οφείλεται στην αυτεπλήρωση του υπερηφάνειας και της αναποτελεσματικότητας. Η απουσία ρεαλιστικής στρατηγικής οδηγεί το σύστημα σε πολιτικές ακραίες και αυτοκαταστροφικού ορπισμού. Χρησιμοποιούνται εθνικιστικά και φονταμενταλιστικά ιδεολογήματα για να εμποδίσουν η οδοκήτως τον οικείο ΒαλκανοΜικρασιατικό χώρο και να καταπιείται η κίνηση της κοινωνίας προς εντεινόμενη ελεύθερη δημιουργικότητα και αυτοπροσδιορισμό.

Στην Ιστορία οι εξελίξεις είναι βασικά μη αναστρέψιμες. Τα λάθη δεν διορθώνονται χωρίς συνέπειες και τίμηση. Θα ήταν ύβρις προς την κοσμική τάξη αν οι αποτυχίες θα μπορούσαν να μετατραπούν μαγικά σε κατορθώματα. Γι' αυτό κάνει αποφασιστική διαφορά στον κόσμο η γνώσις και η σοφία, η πρόγνωση και η ευβουλία.

Ισφάλματα Ιδιαίτικό χώρο εις συνέπειές τους του Ανατολικού Ζητήματος

του εσωτερικού του γεωπολιτικού χώρου στον οποίο ανήκει η χώρα. Εξακολουθεί να είναι πρωτίτως ορντικό σε έναν κόσμο πλεοναζούσης θετικότητας, κοσμογονικών αποδομήσεων και αναδομήσεων. Είναι "εκτός φάσεως", όπως όλος ο Νεοελληνισμός. Ο εκ Βορρά κίνδυνος έγινε κίνδυνος εξ Ανατολών. Με το γκρέμισμα του ψυχροπολεμικού τείχους εγείρετο νέο, σε εποχή μάλιστα κατ' εξαίρεση ανοικτών ορίων και ελευθέρων δράσεων, αναδόσεων, αλληλεπιδράσεων. Υπάρχει πεδίο κοινό πλέον: ο απομονωτισμός υπό οιαδήποτε μορφή και προκλήματα είναι αδύνατος.

Ο παρολυσμός της νέας διαίρεσης του ενιαίου πεδίου, την οποία εισάγει το Στρατηγικό αυτό Δόγμα, καθίσταται εμφανέστερος από την επιλογή ότι ο θεωρούμενος ζωτικός αντίπαλος (αντίπαλος σε επίπεδο θεμελιώδους ζωτικού συμφέροντος) είναι μέλος της μοναδικής (από κάθε άποψη) πολιτικοστρατηγικής Συμμαχίας ισχύος (του ΝΑΤΟ) που έχει απομείνει στην παγκόσμια σκηνή με το νέο μονοπολικό σύστημα. Το παρόν Ελληνικό Στρατηγικό δόγμα δηλαδή: α) εισάγει νέα διαχωριστική τομή στην ΒαλκανοΑνατολική ευθύς ως ήρθε η προγενέστερη του Ψυχρού Πολέμου, και β) εισάγει τομή στην κυρίαρχη ασπίδα ασφαλείας του μεταψυχροπολεμικού συστήματος. Το Δόγμα αυτό είναι καθ' εαυτό διπλό αποσταθεροποιητικό. Είναι άκριτο ανιδνεύον για την χώρα. Οι συνεχείς αποτυχίες της Ελληνικής εξωτερικής πολιτικής και (αυτό που τις συνοδεύει) η βαθμιαία διάθλιψη της Ελλάδος προς τα κάτω στην κλίμακα ισχύος, είναι αποτέλεσμα σε τελευταία ανάλυση του δόγματος εκείνου. Η χώρα έχει διαφύγει μέχρι στιγμής μαζικές καταστροφικές συνέπειες (αντιθέτως προς την Σερβία) διότι επικρατεί αντιφατικό αλλά επανεληπμένα την προστασία των Η.Π.Α. και την συμμετοχή της στη Συμμαχία, τα συμφέροντα των οποίων με την στρατηγική των αντικρούει.

Το Ν.Α.Τ.Ο. αποτελεί την μοναδική αποφασιστική σημασίας ομπρέλα προστασίας που υπάρχει στον κόσμο σήμερα. Το πυξήμενο

ολοκλήρωσής της, θα προσφέρει στις χώρες της γηραιάς ηπείρου τόσο σταθερότητα και ασφάλεια όσο περιλαμβάνεται στην εγγύησή του άρθρου 5 του Βαρσοβιανικού Συμφώνου. Τέτοιες ιδέες είναι ευσεβείς πόθοι ή έκφρασις των συμφερόντων του Ευρωπαϊκού δόξα. Εν πάση περιπτώσει η διάψευσις των είναι πλέον καταγεγραμμένη. Δεν υπάρχει Ευρωπαϊκό Σύστημα Ισχύος, αλλά Αμερικανοκεντρικό Σύστημα Ισχύος στην Ευρώπη.

Όσο πιο Ευρωπαϊκή θα ήταν η αρχιτεκτονική ασφαλείας τόσο πιο ανίσχυρη θα απέβαινε. Εάν επρόκειτο το ΝΑΤΟ να αποκτήσει αποφασιστικότερο Ευρωπαϊκό χαρακτήρα, θα απεδυναμώτου. Η ασφάλεια της Ελλάδος π.χ. μέχρι τώρα, παρά το θεμελιώδες σφάλμα της στρατηγικής της, οφείλεται στο ότι είναι χώρα μέλος του Ν.Α.Τ.Ο. και όχι στην συμμετοχή της στην Ε.Ε. Οι Ευρωπαϊκές χώρες στοχοποιή και ουσιαστικά έχουν ανάγκη τις Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο. περισσότερο από ό,τι οι Η.Π.Α. χρειάζονται τις Ευρωπαϊκές χώρες και το Ν.Α.Τ.Ο. Οι Η.Π.Α. προσέφεραν μεταπολεμικά στην Δυτική και Κεντρική Ευρώπη για την ανασυγκρότηση και ανάπτυξη της πολύ περισσότερα από το Σχέδιο Marshall: παρέδωκαν σταθερότητα και ασφάλεια που δεν θα μπορούσαν οι Ευρωπαϊκές χώρες μόνες τους να εξασφαλίσουν, και θα εκπαιδίζονταν την καταβολή τεράστιων ποσών ενεργειακής για να την εξαγοράσουν.

Η κατάσταση παραμένει η αυτή υπό τις νέες συνθήκες: η Ευρώπη κερδίζει ανυπολόγιστα από το Αμερικανοκεντρικό Σύστημα Ισχύος και την θεσμοθετημένη μορφή του, το Ν.Α.Τ.Ο. Το ότι παρ' όλα αυτά εξακολουθεί να υστερεί συγκριτικά σε δημιουργικότητα και επιδόσεις αποδεικνύει την διαρθρωτική ανεπάρκεια του Ευρωπαϊκού Μοντέλλου και την γενική και αμετάστροπη παρακμή του. Ένας ακόμη λόγος για την αναποτελεσματικότητα του ευρωπαϊκού προσανατολισμού της Ελλάδος ως στρατηγικής προτεραιότητας της χώρας. Η Ελλάδα θα εκπαιδύτο τεράστιες θυσίες για να εδραιώσει και μικρή ακόμη δόση σχετικής ασφαλείας εκτός της Συμμαχίας της Ηγεμονικής Δύναμεις. Μπροστά σε

κά πεδία (πρωτίστως του ευρύτερου, συναντάμενου χώρου του), εν συντομία προς το οικουμενικό μονοπολικό σύστημα και με ιδεολογικό δόξα την αξιολογία της δημιουργικής ελεύθερης αυτοπραγμάτωσής. Τον έμπρακτο στρατηγικό προσδιορισμό θα ακολουθήσει η θεσμική συμφωνία. Οι Η.Π.Α. έχουν θέσει ρητά το θέμα: είναι ζήτημα που αφορά στο μέλλον της Συμμαχίας. Ποιο κράτος-μέλος θα διαφωτιστεί τίθετο εκτός της;

Ούτε λύσις βεβαίως είναι η εκπνεσμένη κεραιοκοπική ολιγοχρόνια της παρούσης θέσεως της Ελληνικής ηγεσίας: η Ελλάδα είναι μέλος του ΝΑΤΟ, συμφωνεί, υπογράφοντας, για την δρόμο του, και ταυτόχρονα επίσημη την επικρίνει ως θεμελιώδες εσφαλμένη και εμπράκτως την αποκρούει. Εκληρώνει και δεν εκληρώνει τις συμβατικές υποχρεώσεις της ως μέλος της Συμμαχίας, ελληνοποιεί και εκληπαρώντας την συγκαταβατική κατανόηση των Η.Π.Α. Η στάσις είναι απειληστική αναξιοδότηση. Είναι αυτόχρονα καταστροφική, της καταστροφής περαιωνμένης εν καιρώ τω δέοντι. Δικαιοσύνη βάσει επικαλούμενων "ιδιαιτερητήτων", αποτελεί διπλό κακό: στην αντίθεση προσέθετε μορφή αδυναμίας αυτοσυνόμου και υπονομιώσεως σθεναρής, ρεαλιστικής πολιτικής.

Επίσημη ελληνική υποστήριξη της Σερβίας υπό τις παρούσες περιστάσεις (έτσι και κατά τον συνήθη στους πάντες ΝεοΕλληνική τραγέλαφ) δεν εκπνάζει από αρχές δικαίου ή από θρησκευτική ομοδοξία, αλλά εκφράζει την βαθύτερη σύμπνοια στόχων (υπό διάφορες τακτικές) της πολιτικής της Σερβικής και Ελληνικής ηγεσίας.

Αμφότερες αντικείμενα στην ΒαλκανοΜικρασιατική ολοκλήρωσι. Αμφότερες συνδυάζονται κατά προτεραιότητα προς τον Κεντρικό Ευρωπαϊκό Άξονα (τρίζοντα ήδη συνθέμελα). Αμφότερες αντιβούν προς την νέα Μονοπολική διάταξη του παγκοσμίου πεδίου. Αμφότερες απλώς υποκύπτουν από ανάγκη σε Αμερικανικές πιέσεις για συγκεκριμένα θέματα αλλά δεν ενστερνίζονται το πνεύμα της

ο στρατηγικό δόγμα του εξ Ανατολών κίνδυνου και η συζήτηση στρατηγική απόλυτος προτεραιότητας του Ευρωπαϊκού προσανατολισμού της χώρας πρέπει αμέσως να αλλαχθούν όσο είναι ακόμη καιρός. Χρειάζεται σύντομος προσπάθεια κατά απόλυτο προτεραιότητα για την ενεργοποίηση του ΒαλκανοΜικρασιατικού τεράστιου αποθέματος "κοινότητας", προς ολοκλήρωσι του γεωπολιτικού χώρου και για την βέλτιστη πόλη των δυναμικών γραμμών του προς το παγκόσμιο Μονόπολο. Αυτό σημαίνει την ανάγκη συνοδικής στρατηγικής συγκλίσεως με την Τουρκία και μέγιστο συντονισμού προς τις Η.Π.Α.

Η συμμετοχή στις διαδικασίες της Ε.Ε. θα πρέπει να απορρέει από τις προηγούμενες προτεραιότητες. Αλλιώς το ο λεγόμενος Ευρωπαϊκός προσανατολισμός είναι κατ' όνομα: στην ουσία πρόκειται για ούταξη προς την Γερμανική πολιτική του Γερμανογαλλικού δόξα.

Αυτό κατέστη φανερό και πρόσφατα. Οι κρίσεις και ο πόλεμος έχουν πάντοτε το θετικό αποτέλεσμα να ξεκαθαρίζουν τις θολές καταστάσεις.

Έτσι η Ελληνική ηγεσία επανέλαβε το Γερμανικό κατά βάθος ακριβώς ερμηνείας στην Γιουγκοσλαβία μια ημέρα μετά την απόρριψη του από το Συμβούλιο της Ε.Ε., δύο ημέρες αφ' ότου ήδη η Ρωσία είχε υποχωρήσει από την δική της μεσοβαλκανική προσπάθεια, και τρεις ημέρες από τότε που το ΝΑΤΟ (με την Ελληνική ρητή συμφωνία) είχε επαναδιακινύσει τους όρους καταπάσεως των στρατιωτικών επιχειρήσεων στην Γιουγκοσλαβία. Επί πλέον οι Η.Π.Α. είχαν καταστήσει σαφές, κάτι που είναι αυτονόητο, ότι δηλαδή μετά την έναρξη των επιχειρήσεων κάθε άλλο ερηνευτικό σχέδιο πήλη της αποδοχής εκ μέρους της Σερβίας των όρων του ΝΑΤΟ, αντιβαίνει προς τους σκοπούς και τα συμφέροντα των Η.Π.Α. και του ΝΑΤΟ.

Ο πόλεμος δεν αντιβαίνει προς μία πολιτική συμφωνία: αντιθέτως συμφωνία που χωρίς αυτόν, και με μόνο τα συνήθη διπλωματικά μέσα, δεν θα επετυγχάνετο έτσι ώστε να αντιστοιχίη προς την συνοδική